

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Martinem Kopou ve věci

žalobce:

proti

žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**
se sídlem Žerotínovo náměstí 3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 11. 2018, č. j. [REDACTED], sp. zn. S-

[REDACTED],

takto:

- I. Žaloba *se zamítá*.
- II. Žalobce *nemá právo* na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému *se nepřiznává* náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Podstata věci

1. Žalobce podle správních orgánů řídil svůj vůz rychlostí nejméně 136 km/h v místech, kde maximální povolená rychlost činí 80 km/h. Za to obdržel pokutu a zákaz řízení. V žalobě namítá, že žalovaný neměl ve věci rozhodovat. Magistrát města Brna měl ještě v řízení pokračovat poté, co rozhodl příkazem, proti němuž žalobce podal odpor. Dále namítá, že se ústní jednání u Magistrátu města Brna konalo protiprávně v nepřítomnosti žalobce či jeho zmocněnce. Dodává, že mu žalovaný znemožnil podat námitku podjatosti proti úřední osobě, která rozhodovala v odvolacím řízení. Krajský soud tedy posuzoval, zda žalobce tyto námitky vznáší důvodně, a zda jejich případná důvodnost mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí žalovaného.

II. Skutkové okolnosti a rozhodnutí správních orgánů

2. Dne 25. 10. 2017 ve 22:34 na ulici Vídeňské v Brně policie naměřila modrému vozu Škoda Octavia, SPZ: [REDAKCE], rychlost jízdy ve výši 141 km/h. V daném úseku dopravní značení ovšem povolovalo maximální rychlost 80 km/h. Toto vozidlo řídil žalobce. Policie nemohla přestupek vyřídit příkazem na místě, proto jej oznámila Magistrátu města Brna, odboru dopravně-správních činností („Magistrát“).
3. Magistrát vydal dne 27. 3. 2018 příkaz pod č. j. ODSČ-[REDAKCE]/17-7 („příkaz Magistrátu“), kterým žalobce shledal vinným, že řídil svůj motorový vůz nejméně rychlostí 136 km/h v místě, kde je povolena rychlost 80 km/h. Žalobce proto podle Magistrátu nedbalostně spáchal přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů („zákon o silničním provozu“), podle kterého se fyzická osoba „dopustí přestupku, tím, že v provozu na pozemních komunikacích (...) při řízení vozidla (...) překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 40 km/h a více nebo mimo obec o 50 km/h a více.“ Za to žalobci uložil pokutu ve výši 5.000 Kč a zákaz řízení na šest měsíců. Povinnost hradit náklady řízení Magistrát žalobci neuložil. Příkaz Magistrátu měl ve svém záhlaví označení, že jde o příkaz. Tomu odpovídalo i poučení, ve kterém Magistrát uvedl, že se proti němu žalobce může bránit odporem ve lhůtě osmi dnů od jeho oznámení. Žalobce tak blanketním odporem učinil.
4. Magistrát proto pokračoval v řízení a předvolal žalobce k ústnímu jednání na den 29. 8. 2018. Poučil také žalobce o tom, že si může podle § 33 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád („správní řád“) zvolit zmocněnce. Dodal, že zmocnění k zastoupení se prokazuje písemnou plnou mocí, že plnou moc lze udělit i ústně do protokolu, a že ve stejné věci může mít účastník současně pouze jednoho zmocněnce.
5. Spis následně obsahuje úřední záznam Magistrátu ze dne 29. 8. 2018, č. j. ODSČ-[REDAKCE]/17-14 („úřední záznam“). V něm se uvádí následující informace (citace je doslovným přepisem včetně nepřesností v psaní): „Do jednacích místnosti vstoupili v 9,36 hod. pan [REDAKCE] a paní [REDAKCE] (jejich totožnost je správnímu známa), paní [REDAKCE] krátkou cestou předává správnímu orgánu plnou moc k nahlédnutí. Z ní je patrné, že [REDAKCE] je zmocněná k zastupování pana [REDAKCE]. Vzhledem k tomu, že výše uvedená odmítla správnímu orgánu plnou moc předat k založení do spisu, nemohl správní orgán přezkoumat její rozsah a relevantnost v návaznosti na ustanovení §33 odst. 3 správního řádu. Poučil přítomné o zastoupení zmocněncem na základě plné moci ve smyslu § 33 správního řádu. Poté se dotázal správní orgán pana [REDAKCE] na důvod přítomnosti u ústního jednání. Jmenovaný uvedl, že zastupuje paní [REDAKCE]. Vzhledem k tomu, že k zastupování nebyl pan [REDAKCE] zmocněn, správní orgán ho vyzval, aby opustil jednacích místnost. To neučinil, proto v zájmu sjednání pořádku hodlal správní orgán přivolat hlídku MP. Na tuto skutečnost byl pan [REDAKCE] upozorněn. V 9,48 opustili společně pan [REDAKCE] a paní [REDAKCE] jednacích místnost, aniž správní orgán započal v jednání ve věci.“
6. V protokolu o ústním jednání ze dne 29. 8. 2018, č. j. ODSČ-[REDAKCE]/17-18 („protokol o jednání“), se znovu uvádí popis okolností zkoumání zmocnění žalobce jako v úředním záznamu. První dvě věty tohoto popisu se s úředním záznamem plně shodují. Pak se ovšem uvádí (opět doslovně včetně nepřesností v psaní): „Paní [REDAKCE] následně zmocnila ke svému zastupování pana [REDAKCE]. Následně paní [REDAKCE] požádala o vrácení plné moci. Tuto odmítla správnímu orgánu fyzicky předat, proto nebyla založena do spisu. Správní orgán poté vykázal pana [REDAKCE] z jednacích místnosti a poučil přítomné o podmínkách zastoupení zmocněncem na základě plné moci ve smyslu ustanovení §33 správního řádu. Pan [REDAKCE] odmítl opustit jednacích místnost.“

Byl upozorněn na to, že pokud místnost neopustí, bude v zájmu sjednání pořádku v jednací místnosti přivolána Městská policie Brno. V 9,45 hod. opustili společně pan [REDACTED] a paní [REDACTED] jednací místnost, aniž bylo jednání započato.“ Magistrát pak konstatuje, že přistoupil k projednání věci v nepřítomnosti žalobce za splnění podmínek § 80 odst. 4 zákona o odpovědnosti za přestupky.

7. Magistrát v rozhodnutí ze dne 3. 9. 2018, č. j. ODSČ-[REDACTED]/17-16 („rozhodnutí Magistrátu“), kterým shledal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu, uložil žalobci – stejně jako v příkazu na počátku řízení – pokutu ve výši 5.000 Kč a zákaz řízení na šest měsíců. V části výroku, která se týká ukládaného trestu, rozhodnutí Magistrátu uvádí, že se žalobci podle „ust. § 90 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, § 150 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, § 125c odst. 5 písm. d), odst. 6 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu, ve znění pozdějších předpisů, § 35 a násl. zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, *příkazem ukládá: (...)*.“ Rozhodnutí Magistrátu má ve svém záhlaví označení, že jde o rozhodnutí. Obsahuje pak poučení, ve kterém se píše, že se proti němu lze odvolat ve lhůtě 15 dnů ode dne jeho oznámení k žalovanému.
8. Žalobce v reakci na rozhodnutí Magistrátu učinil podání ze dne 19. 9. 2018 označené jako *odvolání*. Uvádí v něm, že podává odvolání proti rozhodnutí, které se svým označením shoduje s označením rozhodnutí Magistrátu. V tomto podání pak příkazuje Magistrátu, jemuž toto podání adresoval, aby mu sdělil, které oprávněné osoby budou v odvolacím řízení rozhodovat. Napadá pak skutečnost, že Magistrát projednal věc na ústním jednání v jeho nepřítomnosti. Dne 25. 9. 2018 žalobce podal proti rozhodnutí Magistrátu odpor, protože podle jeho názoru šlo o příkaz. Dne 2. 10. 2018 Magistrát předal žalovanému spis pro účely odvolacího řízení. Dne 23. 10. 2018 přípisem pod č. j. ODSČ-[REDACTED]/17-23 pak informoval žalobce, že k odporu ze dne 25. 9. 2018 nepřihlížel a vysvětlil, proč rozhodnutí Magistrátu je rozhodnutím a nikoliv příkazem.
9. Žalovaný o odvolání žalobce rozhodl dne 20. 11. 2018, pod č. j. [REDACTED] sp. zn. S-[REDACTED] („rozhodnutí žalovaného“). Rozhodnutí Magistrátu změnil ve výrokové části, kde výše citované znění výroku nahradil tímto zněním: „ust. §125c odst. 5 písm. d) a ust. § 125c odst. 6 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu, ve znění pozdějších předpisů, v souladu s ust. § 35 a násl. zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ukládá.“ Ve zbytku rozhodnutí Magistrátu potvrdil. V odůvodnění vysvětlil, že Magistrát ve výroku pravděpodobně chybou v psaní způsobenou přepisem rozhodnutí z příkazu Magistrátu uvedl nepřipadné odkazy na § 90 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich („zákon o odpovědnosti za přestupky“) a § 150 správního řádu.
10. K námitce týkající se ústního jednání žalovaný uvedl, že z § 80 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky, plyne, že může nařídit ústní jednání i v jiných případech, než na které pamatuje § 80 odst. 2 téhož zákona. Magistrát tedy obviněného projednáním věci na ústním jednání v jeho nepřítomnosti na právech nezkrátil. Žalovaný dodal, že obviněný nese odpovědnost za volbu svého zmocněnce. Pokud udělí plnou moc osobě, která odmítne správnímu orgánu předat plnou moc k zastupování a z toho důvodu se zmocnění neprokáže, nese následky s tím spojené. Odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle níž je zastoupení účastníka plně na jeho vůli. Nese ovšem do značné míry odpovědnost za osobu svého zástupce, jehož ke svému zastupování dobrovolně zmocnil.

III. Žaloba

11. Žalobce namítá, že rozhodnutí Magistrátu je ve skutečnosti příkazem. Dne 19. 9. 2018 sice žalobce podal odvolání, ale správní orgán jej měl posoudit jako odpor. Žalobce v žalobě uvádí, že dne 25. 9. 2018 podal již správně označený odpor, který vedl ke zrušení rozhodnutí Magistrátu coby příkazu. Žalovaný měl tedy věc vrátit Magistrátu, protože neměl pravomoc rozhodovat. Z toho důvodu nemohl svým rozhodnutím ani změnit výrok rozhodnutí Magistrátu a rozhodovat o něm v odvolacím řízení.
12. Žalovaný se pak podle žalobce nevypořádal s námitkou na protiprávní provedení ústního jednání. Nesdělil také žalobci, kdo bude o jeho odvolání rozhodovat, ačkoliv o to žalobce žádal. Tím mu znemožnil podat námitku podjatosti proti oprávněné úřední osobě, kterou by žalobce podal, pokud by věděl, že o odvolání bude rozhodovat Mgr. Karel Fröhlich.

IV. Vyjádření žalovaného

13. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě nesouhlasí, že by rozhodnutí Magistrátu bylo výsledkem příkazního řízení. Poukazuje na odlišnost v označení obou aktů v jejich záhlaví a v poučení, včetně délky lhůty k podání opravného prostředku. Pokud rozhodnutí Magistrátu uvádí, že se „příkazem ukládá“ správní trest, jde o chybu v psaní při vyhotovování rozhodnutí, během kterého Magistrát vykopíroval příslušné statě z příkazu Magistrátu. Sám žalobce věděl, že podává odvolání proti rozhodnutí Magistrátu, nikoliv odporu proti příkazu. Výslovně tak své podání označil a rozhodnutí Magistrátu také považoval za rozhodnutí. Žalovaný tedy měl příslušnost rozhodnout o podaném odvolání a ve svém rozhodnutí chyby Magistrátu v psaní napravit.
14. K námitkám poukazujícím na nezákonnost ústního jednání žalovaný zopakoval, co uvedl ve svém rozhodnutí. Pokud pak žalobce namítá, že mu žalovaný znemožnil vznést námitku podjatosti, mohl tak podle žalovaného kdykoliv učinit. Pokud by se zpětně zjistilo, že oprávněná úřední osoba byla podjatá, vedlo by to ke zrušení předmětného rozhodnutí. Žalobce však nikdy námitku podjatosti s uvedením konkrétních důvod nevznesl. Žalovaný proto navrhuje zamítnutí žaloby.

V. Replika žalobce

15. Žalobce v replice na vyjádření žalovaného uvádí, že žalovaný ignoruje odpor žalobce ze dne 25. 9. 2018. Jeho podání žalobce dokládá připojením kopie odporu, podacího lístku, a reakce Magistrátu na něj, která podle žalobce odporuje zákonu. Sám žalovaný potvrzuje, že rozhodnutí Magistrátu bylo příkazem, pokud se pokouší napravit jeho vady změnou výroku.
16. K dění před ústním jednáním žalobce popírá, že by Magistrát mohl jen krátce nahlédnout na plnou moc pro jeho zmocněnkyni, která by následně odmítala plnou moc fyzicky Magistrátu předat. Příslušná úřednice plnou moc obdržela a nahlas jí celou přečetla. Po přerušení jednání pak tato úřednice vyhověla žádosti o vrácení plné moci. Žalobce uvádí, že Magistrát ve svém rozhodnutí uvedl, že substituční plnou moc může udělit pouze advokát. Vykázala pak nejen [REDAKCE], ale i [REDAKCE]. Tím Magistrát zkrátil práva žalobce. Zmocněnci se nemohli účastnit jednání jen pro neznalosti úřednice o § 33 odst. 3 správního řádu. Žalobce navrhuje, aby krajský soud předvolal [REDAKCE], [REDAKCE] a úřednici Magistrátu. Ke své replice pak připojil plnou moc pro [REDAKCE] datovanou dnem 22. 8. 2018, která umožňuje udělit plnou moc jiné osobě podle § 33 odst. 3 správního řádu.
17. V závěru žalobce namítá, že mu žalovaný znemožnil podat námitku podjatosti včas, aby měla požadovaný účinek. Odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2017, č. j. 4 As 205/2017-21 a rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 27. 9. 2017, č. j. 75 A 5/2016-31.

VI. Posouzení věci krajským soudem

18. Žaloba splňuje podmínky své přípustnosti. Podala ji oprávněná osoba (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní; „s. ř. s.“) v zákonné lhůtě (§ 72 odst. 1 s. ř. s.). Krajský soud rozhodl ve věci bez jednání za splnění podmínek § 51 s. ř. s. Žalovaný s tímto postupem souhlasil. Žalobce se pak k výzvě krajského soudu ve stanovené lhůtě nevyjádřil svůj nesouhlas s rozhodnutím o věci bez jednání. Sice ve své replice na vyjádření žalovaného k žalobě navrhl provedení některých důkazů, které lze podle § 77 odst. 1 s. ř. s. provádět při jednání. Pouhý návrh na provedení důkazů, aniž by jej žalobce doplnil vyjádřením nesouhlasu s rozhodnutím o věci bez jednání, však nelze za takový nesouhlas považovat (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 2. 2016, č. j. 7 As 93/2014 - 48, č. 3380/2016 Sb. NSS, body 23-24). Proto se má za to, že žalobce s rozhodnutím o věci bez jednání souhlasí. Nařízení jednání nebylo v této věci třeba.
19. V průběhu řízení došlo ke změně ve složení soudu. Samosoudkyni, která doposud ve věci rozhodovala, ke dni 31. 12. 2020 zanikla funkce soudkyně z důvodů podle § 94 písm. a) zákona č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích. V souladu s platným rozvrhem práce krajského soudu pro rok 2021 byla tato věc přidělena novému samosoudci.
20. Žaloba *není důvodná*.
21. Žalobce vznáší tři žalobní body: a) že rozhodnutí Magistrátu je ve skutečnosti příkazem a podání označené jako odvolání proti němu bylo ve skutečnosti odporem (který podal již se správným označením později), což znamená, že se nemělo konat odvolací řízení, b) že Magistrát konal ústní jednání v rozporu se zákonem, c) že mu žalovaný neumožnil napadnout podjatost úřední osoby, která vydala rozhodnutí žalovaného. Krajský soud nyní tyto tři námitky v uvedeném pořadí posoudí.

VI. a) Rozhodnutí Magistrátu není příkazem

22. Žalobce namítá, že rozhodnutí Magistrátu bylo ve skutečnosti příkazem. Obsahovalo odkaz na § 150 správního řádu a slovo „příkaz“ ve výroku. Podle žalovaného šlo jen o chybu v psaní.
23. Podle § 150 odst. 1 správního řádu platí, že „[p]ovinnost v řízení z moci úřední a ve sporném řízení lze uložit formou písemného příkazu. Příkaz může správní orgán vydat, považuje-li skutkové zjištění za dostatečné; *vydání příkazu může být prvním úkonem v řízení*. Není-li vydání příkazu prvním úkonem v řízení, nemusí příkaz obsahovat odůvodnění.“ Ustanovení § 150 odst. 3 a 4 správního řádu dodávají: „Proti příkazu může ten, jemuž se povinnost ukládá, podat *odpor ve lhůtě 8 dnů* ode dne oznámení příkazu. *Podáním odporu se příkaz ruší a řízení pokračuje; to neplatí, byl-li podán nepřijatelný nebo opožděný odpor*. Správní orgán *vyrozumí podatele o podání nepřijatelného nebo opožděného odporu*. (...) Příkaz musí obsahovat *poučení* (...). Jestliže je vydání příkazu prvním úkonem v řízení, nelze v něm uložit povinnost nahradit náklady řízení.“
24. Co se náležitostí rozhodnutí týče, § 68 správního řádu uvádí: „(1) Rozhodnutí obsahuje výrokovou část, odůvodnění a poučení účastníků. (2) Ve výrokové části se uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků (...). Ve výrokové části se uvede lhůta ke splnění ukládané povinnosti, popřípadě též jiné údaje potřebné k jejímu řádnému splnění (...). (5) V poučení se uvede, zda je možné proti rozhodnutí podat odvolání, v jaké lhůtě je možno tak učinit, od kterého dne se tato lhůta počítá, který správní orgán o odvolání rozhoduje a u kterého správního orgánu se odvolání podává.“ Podle § 83 odst. 1 správního řádu „[o]dvolací lhůta činí 15 dnů ode dne oznámení rozhodnutí, (...)“.
25. Vůči obecnému § 68 odst. 2 správního řádu je zvláštním ustanovením § 93 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky, který k náležitostem výroku rozhodnutí o přestupku stanoví,

že „[v]e výrokové části rozhodnutí o přestupku, kterým je obviněný uznán vinným, se kromě náležitostí podle správního řádu uvede: a) popis skutku s označením místa, času a způsobu jeho spáchání, b) právní kvalifikace skutku, c) vyslovení viny, d) forma zavinění u obviněného, který je fyzickou osobou, e) druh a výměra správního trestu, (...) i) výrok o náhradě nákladů řízení.“

26. Podle § 69 správního řádu pak platí: „V písemném vyhotovení rozhodnutí se uvede označení „rozhodnutí“ nebo jiné označení stanovené zákonem. Písemné vyhotovení rozhodnutí dále musí obsahovat označení správního orgánu, který rozhodnutí vydal, číslo jednací, datum vyhotovení, otisk úředního razítka, jméno, příjmení, funkci nebo služební číslo a podpis oprávněné úřední osoby. Podpis oprávněné úřední osoby je na stejnopisu možno nahradit doložkou „vlastní rukou“ nebo zkratkou „v. r.“ u příjmení oprávněné úřední osoby a doložkou „Za správnost vyhotovení:“ s uvedením jména, příjmení a podpisu úřední osoby, která odpovídá za písemné vyhotovení rozhodnutí.“
27. Z pohledu právě vymezených náležitostí rozhodnutí v řízení o přestupku plyne, že *rozhodnutí Magistrátu nebylo příkazem*. Příkaz Magistrátu a rozhodnutí Magistrátu lze porovnat. Liší se ve svém označení: příkaz Magistrátu nese správné označení příkazu, stejně jako rozhodnutí Magistrátu označené jako rozhodnutí. Výroky se věcně liší zejména v tom, že příkazem Magistrátu coby prvním úkonem v řízení ještě nebylo možné žalobci uložit povinnost uhradit náklady řízení. Rozhodnutí Magistrátu tak již činí. V rozhodnutí Magistrátu se také samozřejmě popisuje dosavadní průběh řízení. To vše však nehraje takovou roli. Za důležité lze považovat *poučení*, které opět sedí ke každé formě rozhodnutí: příkaz Magistrátu poučuje o možnosti podat odpor do osmi dní, který povede ke zrušení příkazu a pokračování v řízení (což se také stalo); rozhodnutí Magistrátu již hovoří o odvolání ve lhůtě 15 dní, které povede k zahájení odvolacího řízení u žalovaného.
28. Žalobci muselo být jasné, že rozhodnutí Magistrátu nebylo příkazem ve smyslu § 150 správního řádu. *Pouhá administrativní nepřesnost* v podobě zmínky § 150 správního řádu a uvedení slov „příkazem ukládá“ při porovnání s výše popsány odlišnostmi mezi příkazem Magistrátu a rozhodnutím Magistrátu – zejména pokud Magistrát své rozhodnutí jinak správně označil a správně o všem žalobce poučil – *nemohla v žalobci vyvolat dojem, že Magistrát vydal ve věci již druhý příkaz namísto rozhodnutí*. Nedávalo by to procesní smysl. V této fázi řízení již nezbyvalo nic jiného než jej zakončit rozhodnutím. Proto by Magistrát nezavdával možnost dalším odporem řízení ještě protahovat.
29. Ostatně sám žalobce se popsanou administrativní chybou, která opravdu zjevně vznikla nedbalostí při kopírování výroku z příkazu Magistrátu do rozhodnutí Magistrátu, nedal zkrát. Podal odvolání. V něm rozhodnutí Magistrátu označoval jako rozhodnutí. Postupoval zcela v souladu s poučením, které se mu dostalo v rozhodnutí Magistrátu. A založil funkční příslušnost žalovaného ve věci rozhodovat. Žalovaný pak naprosto správně zmíněnou nepřesnost napravil. Nelze v tom hledat vadu, která by měla vliv na zákonnost rozhodnutí Magistrátu a žalovaného.
30. Krajský soud vlastně příliš nerozumí, jaká veřejná subjektivní práva žalobce měly správní orgány porušit. Bylo i v jeho zájmu, že žalovaný přezkoumal rozhodnutí Magistrátu a řízení, které mu předcházelo. Další prodlužování prvostupňového řízení by nepřineslo žalobcem kýženou nápravu jím tvrzených porušení zákona Magistrátem. Žalobce se snaží do absurdních důsledků dovést chybu v psaní, která se může stát (byť krajský soud ve spisovém materiálu narazil na vícero nepřesností a chyb v psaní, kterých by se určitě Magistrát měl do budoucna vyvarovat). Námitky žalobce proto nemohou mít úspěch.
31. Odpor, který žalobce podal dne 25. 9. 2019, na výše uvedeném nemůže nic změnit. Žalobce jej podal poté, co již sám založil funkční příslušnost žalovaného svým odvoláním. Magistrát pak zareagoval zcela v souladu s § 150 odst. 3 správního řádu a vyrozuměl žalobce o podání

nepřípustného odporu, ke kterému nepřihlížel. Nestalo se nic, co by mohlo mít vliv na zákonnost rozhodnutí Magistrátu či žalovaného.

32. Námitka, že rozhodnutí Magistrátu bylo ve skutečnosti příkazem, proti němuž žalobce podal odpor, a proto mělo pokračovat řízení před Magistrátem, je nedůvodná.

VI. b) Magistrát konal ústní jednání v souladu zákonem

33. Žalobce namítá, že Magistrát postupoval protizákonně, pokud projednal věc při ústním jednání v nepřítomnosti žalobce, resp. jeho zmocněnců.
34. Podle § 80 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky platí: „Správní orgán *může* nařídit ústní jednání.“ Ustanovení § 80 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky dodává: „Správní orgán nařídí ústní jednání na požádání obviněného, je-li to nezbytné k uplatnění jeho práv; jinak návrh zamítne usnesením, které se oznamuje pouze obviněnému. O právu žádat nařízení ústního jednání musí být obviněný poučen. Správní orgán nařídí ústní jednání *i bez požádání obviněného, je-li to nezbytné pro zjištění stavu věci.* (...)“ V neposlední řadě podle § 80 odst. 4 zákona o odpovědnosti za přestupky platí: „K ústnímu jednání správní orgán předvolá účastníky řízení. Ústní jednání lze konat *bez přítomnosti obviněného* jen tehdy, jestliže byl řádně předvolán a souhlasí s konáním ústního jednání bez vlastní přítomnosti nebo *pokud se na předvolání nedostaví bez náležité omluvy nebo bez dostatečného důvodu.*“
35. Relevanci pak má § 33 správního řádu, který upravuje zastoupení účastníka na základě plné moci. Podle § 33 odst. 1 platí: „Účastník si může zvolit zmocněnce. Zmocnění k zastoupení se *prokazuje* písemnou plnou mocí. Plnou moc lze udělit i ústně do protokolu. V téže věci může mít účastník současně pouze jednoho zmocněnce.“ Ustanovení § 33 odst. 3 pak dodává: „Zmocněnec *může udělit plnou moc jiné osobě*, aby místo něho za účastníka jednala, *jen je-li v plné moci výslovně dovoleno, že tak může učinit*, pokud zvláštní zákon nestanoví jinak.“ Podle § 17 odst. 1 správního řádu pak platí: „V každé věci se zakládá spis. (...). *Spis tvoří zejména podání, protokoly, záznamy, písemná vyhotovení rozhodnutí a další písemnosti, které se vztahují k dané věci.*“
36. Krajský soud vychází ze skutečnosti, že *plná moc, na základě které měla [redacted] zastupovat žalobce v řízení u magistrátu, není součástí správního spisu.* Pokud správní řád v § 33 odst. 1 hovoří o *prokázání* zmocnění k zastoupení, je to třeba v kontextu § 17 odst. 1 správního řádu vykládat tak, že účastník řízení musí písemnou plnou moc – ať už v originále či kopii (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 10. 2014, č. j. 4 As 171/2014-25) – předložit správnímu orgánu, aby ji mohl založit do spisu (po případném vlastním pořízení kopie z originálu). Ze spisu musí plynout, že zmocněnec mohl účastníka řízení v ten který moment zastupovat. Mimo jiné to musí mít možnost ověřit i odvolací orgán (a správní soud) při přezkumu postupu správního orgánu prvního stupně.
37. Magistrát z nutnosti založit plnou moc do spisu vycházel. Pokud by mohl plnou založit do spisu, nepochybně by tak učinil. Tomu odpovídá obsah úředního záznamu a protokolu o jednání, kde má hlavní právní relevanci, že [redacted] *odmítla plnou moc fyzicky Magistrátu předat.* Kvůli tomu ji Magistrát nemohl založit do spisu. V tomto kontextu je podle krajského soudu nedůvěryhodné tvrzení žalobce – vznesené navíc až v replice na vyjádření žalovaného k žalobě (ani v odvolání, ani v žalobě svoji argumentaci žalobce takto nekonstruoval) – že příslušná úřednice plnou moc obdržela, nahlas jí celou přečetla a po přerušení jednání pak vyhověla žádosti o vrácení plné moci. Podle krajského soudu by takto nepostupovala, pokud by plná moc v procesně přípustné formě chyběla ve spise.
38. Krajský soud se pak ztotožňuje s argumentací žalovaného, že obviněný nese odpovědnost za volbu svého zmocněnce. Postup, při kterém [redacted] „na místě zmocnila“ k jejímu

zastupování [redacted], a neumožnila, aby spis obsahoval plnou moc, která by ji k takovému postupu opravňovala, podle krajského soudu nese znaky obstrukčních pokusů. Žalobce doposud nepředložil žádné rozumné vysvětlení toho, proč k těmto krokům dne 29. 8. 2018 došlo. Proto nastupuje jeho odpovědnost za postup jeho tvrzených zmocněnců. Žalobce sice posléze v tomto řízení doplnil dokument, který měl být onou spornou plnou mocí. Učinil tak ovšem s ohledem na výše uvedené velmi opožděně, až v replice na vyjádření žalovaného k žalobě. Navíc to nemohlo mít vliv na zákonnost rozhodnutí žalovaného.

39. Právo obviněného účastnit se ústního jednání ve věci jeho obvinění z přestupku, které na ústavní úrovni chrání čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, totiž není samoučelné. Jeho smyslem je poskytnout obviněnému možnost bránit se proti vzneseným obviněním. *Žalobce ovšem v odvolání ani žalobě nevznesl žádný argument vůči tomu hlavnímu, o co jde v přestupkovém řízení: shledání jeho viny ze spáchání přestupku, který spočíval v překročení povolené rychlosti o více než 50 km/h.* Jestliže by namítal, že chtěl na ústním jednání vznést určitou konkrétní argumentaci nebo navrhnout k provedení určité důkazy, které mohly na závěr o jeho vině mít vliv, pak by situace byla jiná. Za těchto okolností jeho argumentace ovšem nemůže uspět. Pro úplnost krajský soud doplňuje, že se žalobce z ústního jednání ani neomluvil.
40. S ohledem na tyto závěry krajský soud považoval za nadbytečné, aby sám nařizoval jednání a předvolával žalobcem navržené svědky. Jejich výslech by na posouzení zákonnosti rozhodnutí žalovaného nemohl v tomto kontextu mít vliv.
41. Námitka žalobce, že mu správní orgány znemožnily účastnit se ústního jednání o jeho přestupku, proto není důvodná.

VI. c) Žalovaný znemožnil žalobci podat námitku podjatosti vůči úřední osobě rozhodující v odvolacím řízení

42. Ve své poslední námitce žalobce uvádí, že mu žalovaný znemožnil namítnout podjatost úřední osoby, která vydala rozhodnutí žalovaného. Podle § 14 odst. 1 správního řádu platí: „Každá osoba bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu (dále jen „úřední osoba“), o níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti, je vyloučena ze všech úkonů v řízení, při jejichž provádění by mohla výsledek řízení ovlivnit.“ Ustanovení § 14 odst. 3 správního řádu dodává: „Účastník řízení může namítat podjatost úřední osoby, jakmile se o ní dozví. K námitce se nepřihlédne, pokud účastník řízení o důvodu vyloučení prokazatelně věděl, ale bez zbytečného odkladu námitku neuplatnil. O námitce rozhodne bezodkladně usnesením služebně nadřízený úřední osoby nebo ten, kdo má obdobné postavení (dále jen „představený“).“
43. Žalobce ovšem dodnes žádnou námitku či možné důvody podjatosti Mgr. Karla Fröhliche nevznesl. Ani po obdržení rozhodnutí žalovaného, ani v žalobě tak nečiní, byť by tak učinit mohl. Podobně jako právo na projednání věci ve vlastní přítomnosti (viz bod 39), není právo podat námitku podjatosti úřední osoby samoučelné. Jde o nástroj obrany proti rozhodování správního orgánu, které by pro podjatost rozhodující osoby nikdy nemohlo být spravedlivé. Žalobce ovšem nejenže tuto námitku nepodal, ač mohl, ale opět ani neuvádí byť i jen náznak důvodu, pro který by úřední osoba, jež vydala rozhodnutí žalovaného, s ohledem na svůj poměr k věci či k žalobci měla takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti.
44. Podle § 15 odst. 4 správního řádu pak sice platí: „O tom, kdo je v dané věci oprávněnou úřední osobou, se provede záznam do spisu a správní orgán o tom účastníka řízení na požádání informuje. Oprávněná úřední osoba na požádání účastníka řízení sdělí své jméno, příjmení, služební nebo obdobné označení a ve kterém organizačním útvaru správního orgánu je zařazena.“ Žalobce tuto

žádost ve svém odvolání vznesl. A je pravdou, že jej žalovaný o tom, kdo je v dané věci oprávněnou úřední osobou podle § 15 odst. 4 správního řádu, před vydáním rozhodnutí neinformoval. Mezi podáním odvolání a rozhodnutím žalovaného nicméně uplynuly dva měsíce. Žalobce v této době mohl urgovat svoji žádost a zjišťovat u žalovaného, kdo o jeho odvolání bude rozhodovat. O svá práva se však odpovídajícím způsobem nebral a dodnes neuvádí nic, co by mohlo vzbuzovat pochybnosti o nepodjatosti Mgr. Karla Fröhliche. Neinformování žalobce o tom, kdo je v dané věci oprávněnou úřední osobou podle § 15 odst. 4 správního řádu, proto za daných okolností není vadou, která by mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí žalovaného a řízení, které mu předcházelo.

45. Námitky žalobce, že mu žalovaný znemožnil namítnout podjatost úřední osoby, která vydala rozhodnutí žalovaného, jsou proto také nedůvodné.

VI. Závěr a náklady řízení

46. Krajský soud posoudil žalobní námitky jako nedůvodné. Proto žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.). Neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly (§ 60 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává přímo u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

Brno 3. února 2021

Martin Kopa, v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Eva Drlová

